

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **V. H.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
zastoupený Sdružením pro integraci a migraci, o.p.s.
sídlem Havlíčkovo náměstí 2, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024, č. j. OAM-655/LE-LE05-LE05-NV-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024, č. j. OAM-655/LE-LE05-LE05-NV-2024, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shrnutí skutkového stavu

1. Dne 15. 5. 2024 žalobce přicestoval letecky z Turecka na Mezinárodní letiště Václava Havla v Praze. Příslušníky cizinecké policie mu byl odepřen vstup na území podle § 163 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), neboť byl veden v Schengenském informačním systému (dále „SIS“) jako nežádoucí osoba. Žalobce požádal v tranzitním prostoru letiště o udělení mezinárodní ochrany.
2. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2024 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že se podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), žalobci nepovoluje vstup na území ČR a podle § 73 odst. 4 zákona o azylu stanovil dobu, na níž se nepovoluje vstup, do 25. 10. 2024.
3. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že dne 28. 6. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění žalobce na dobu 5 let a byl mu uložen zákaz vstupu na území EU s platností do 4. 10. 2026. Z tohoto důvodu má být po dobu platnosti záznamu žalobci zamítnut vstup na území členských států. Žalovaný dále uvedl, že žalobce již jednou v ČR o mezinárodní ochranu požádal. Žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce v případě povolení vstupu na území mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. K tomuto závěru žalovaný dospěl na základě toho, že žalobce přicestoval do ČR a chtěl vstoupit na její území, přestože k tomu není oprávněn, neboť je v SIS veden jako nežádoucí osoba, které má být zamítnut vstup na území schengenského prostoru. Žalobce již v minulosti opakovaně porušoval veřejný pořádek a opakovaně mu za to bylo uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na území EU. Učinil tak i nyní, a to zcela vědomě, neboť se pokusil neoprávněně vstoupit na území ČR v rozporu s uloženým zákazem. Zároveň je z protokolů o poskytnutí údajů a o pohovoru zjevné, že poté, co byl z ČR poprvé vyhoštěn, tak si změnil příjmení, aby uložený zákaz obešel. Žalobce tak představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající nejen v tom, že v minulosti veřejný pořádek narušoval, ale především v tom, že tak činí i nyní zcela vědomě a pokračoval by v tom, pokud by mu v tom nebylo zabráněno jeho umístěním v přijímacím středisku. Svou žádost o mezinárodní ochranu ostatně podal až poté, co neuspěl se svým pokusem dostat se v rozporu s uloženým zákazem na území ČR a byl mu odepřen vstup. Tím žalovaný nijak nepředjímá posouzení samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se však pokouší vynutit si vstup na území, k němuž by jinak nebyl oprávněn. Jednání a vyjádření žalobce nesvědčí o tom, že by nyní hodlal své zákonné povinnosti respektovat. I s ohledem na jeho pobytovou historii nelze rozumně očekávat náhlou změnu v jeho jednání. Případné uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nezabránilo žalobci v pokračování v jeho protiprávním jednání. Závěrem žalovaný popsal své úvahy, na základě nichž stanovil dobu, po kterou nelze žalobci povolit vstup na území, do 25. 10. 2024.

Shrnutí žaloby

4. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

5. V ní nejprve konstatuje, že z Ukrajiny odcestoval kvůli válce, protože se obává o svůj život. Do ČR přicestoval, protože tady dlouho žil a mluví plynně česky. Pobýval zde nejprve mezi roky 2001 a 2003 jako žadatel o mezinárodní ochranu. Následně mezi lety 2006–2010 zde byl přerušovaně na krátkodobá víza. V blíže nespecifikované době se na území ČR zdržel neoprávněně o jeden měsíc déle, a při odjezdu mu proto bylo uloženo správní vyhoštění na 1 rok. Po tu dobu nevstoupil na území EU. Kolem roku 2005 přijal příjmení manželky. Ve svých žádostech o pracovní vízum byl neúspěšný. Poslední platné vízum získal v roce 2010. Od té doby do roku 2020 zde pobýval bez platného pobytového oprávnění, za což mu bylo v roce 2021 uloženo správní vyhoštění, které mu v současnosti brání ve vstupu. Jeho dcera studuje v Olomouci a cestu sem plánuje též jeho manželka, syn a nevlastní dcera. Žalobce si byl vědom uloženého vyhoštění, proto požádal v únoru 2024 o vydání nového rozhodnutí podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jeho žádost však byla usnesením Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 2. 2024 zamítnuta.
6. Žalovanému v první řadě vytýká, že neprokázal, že by žalobce byl hrozbou pro veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Žalobce odkazuje na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“), z níž dovozuje, že závěr o hrozbě pro veřejný pořádek musí být učiněn na základě zhodnocení individuálního chování jednotlivce, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Sam neoprávněný pobyt takovým chováním není. Žalobce zdůrazňuje, že nemá trestní minulost, zákaz vstupu uložený prvním rozhodnutím o vyhoštění respektoval a respektoval i současné vyhoštění, což potvrzuje zmíněné usnesení z 23. 2. 2024. Pokud z judikatury SDEU vyplývá, že ani odsouzení za trestný čin nemůže samo o sobě odůvodnit, že bude někdo považován za osobu představující hrozbu pro veřejný pořádek, tím spíše jí nemůže být žalobce, který je trestně bezúhonný.
7. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného ohledně účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce odkazuje na čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podle kterého nelze stíhat pro nezákonný vstup uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup. V případě žalobce není ani pravdou, že by podal žádost až poté, co nevyšel jeho pokus dostat se na území. Žalobce totiž podal svoji žádost ještě předtím, než mu byl vstup odepřen. Žalobce přicestoval letecky a spolu se svým cestovním pasem předložil sepsanou a vytištěnou žádost o mezinárodní ochranu. Až poté policista zjistil, že je žalobce veden jako nežádoucí osoba v SIS, což ostatně žalobce příslušnému policistovi sdělil. Žalobci nemůže jít k tíži to, že policie žalovanému jeho žádost nepředala. V kontextu války na Ukrajině je navíc tvrzení o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu absurdní.
8. Podle žalobce žalovaný také rezignoval na snahu zdůvodnit nemožnost uložení zvláštních opatření. Jediným důvodem údajné nemožnosti jejich využití je v minulosti uložené správní vyhoštění. Na území ČR se však nachází celá řada občanů Ukrajiny, kterým bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění a nyní požívají dočasné ochrany nebo pobývají na vízum strpění. Zdůvodnění žalovaného se tautologicky cyklí. Tvrdí, že uložení mírnějšího opatření by žalobci nijak nezabránilo v pokračování protiprávního jednání. Není ale zřejmé, jaké protiprávní jednání žalobce žalovaný očekává v situaci, kdyby byl žalobce na území

vpuštěn. Žalobce by měl na území platný průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, a jeho pobyt by byl tedy oprávněný. Příjímací středisko Praha-Ruzyně se nachází za mřížemi v uzavřeném objektu v suterénu v areálu letiště, kde nejsou okna. Tím spíše, s ohledem na tyto podmínky, je na místě žadatele o mezinárodní ochranu zajistit v příjímacím středisku pouze v krajních případech.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný zdůraznil, že žalobci bylo v minulosti opakovaně uloženo správně vyhoštění a zákaz vstupu. Ač si toho byl vědom, nebránilo mu to opětovně přicestovat do ČR a pokusit se neoprávněně vstoupit na její území. Žalovaný poukázal na to, že žalobce si poté, co byl poprvé vyhoštěn, změnil na Ukrajině příjmení, aby uložený zákaz vstupu obešel. Žalobce je odhodlán vstoupit a pobývat na území ČR bez ohledu na obsah příslušných rozhodnutí. Veřejný pořádek by narušoval i nadále, pokud by mu v tom nebylo zabráněno umístěním v příjímacím středisku. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

10. Soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, ve lhůtě podle § 73 odst. 6 zákona o azylu, přičemž podle tohoto ustanovení je Krajský soud v Praze místně příslušný k jejímu projednání. Žaloba splňuje i formální požadavky na ni kladené. Soud ji proto věcně projednal.
11. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud současně neopomněl, že řízení o nepovolení vstupu podle § 73 a § 74 zákona o azylu je fakticky i podle čl. 8 a násl. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále „příjímací směrnice“), zajištěním, a proto se na soudní přezkum uplatní závěry rozsudku velkého senátu SDEU ze dne 8. 11. 2022 ve věci *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20, podle nichž musí soud z moci úřední přihlížet i k těm nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které účastníci nenamítali [srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, č. 4456/2023 Sb. NSS].
12. Žalovaný napadené rozhodnutí opřel o § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, podle něhož ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Byť žalovaný na str. 2 a 4 napadeného rozhodnutí konstatoval, že by žalobce mohl v případě povolení vstupu představovat nebezpečí pro „bezpečnost státu nebo veřejný pořádek“, z dalšího odůvodnění je zjevné, že jej považoval za nebezpečí pro veřejný pořádek, nikoli (též) pro bezpečnost státu.
14. SDEU v rozsudku ze dne 15. 2. 2016 ve věci *J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*,

C-601/15, konstatoval, že výklad pojmů „národní bezpečnost“ a „veřejný pořádek“ uvedených v jiných směrnících v judikatuře Soudního dvora se uplatní rovněž v případě přijímací směrnice. Odkázal tedy na svá dřívější rozhodnutí, ve kterých uvedl, že „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (např. rozsudek ze dne 11. 6. 2015 ve věci *Z. Zh. a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie a I. O.*, C-554/13). Shrnul, že narušení národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku může, s ohledem na požadavek nezbytnosti, odůvodňovat zajištění žadatele nebo trvání jeho zajištění na základě čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce písm. e) přijímací směrnice [toto ustanovení transponuje mj. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. soudu] pouze za podmínky, že jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti nebo vnitřní či vnější bezpečnosti předmětného členského státu.

15. Z judikatury NSS vyplývá, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, či rozsudky NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016-31, a ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30). Jak NSS uvedl např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73: *„Jestliže žalovaný a městský soud ve svých rozhodnutích dospěli k závěru, že již samotná skutečnost, že stěžovatelka nedisponovala pobytovým oprávněním, byla dostačující pro to, aby jí nebyl povolen vstup na území České republiky, nelze se proto s jejich názorem ztotožnit. I když se v případě odepření vstupu na území nejedná o zajištění v nejužším slova smyslu, je při výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [v relevantním znění § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. soudu] třeba zohlednit, že není-li žadateli o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je tento (s výjimkou možnosti vycestování do třetí země) nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (viz obdobně důvodová zpráva k zákonu o azylu). Žalovaný i městský soud zcela pominuli, že v případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním prevenčním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu.“*
16. V nyní posuzované věci žalovaný dospěl k závěru o ohrožení veřejného pořádku na základě toho, že žalobce chtěl vstoupit na území, přestože je veden v SIS jako nežádoucí osoba, že v minulosti opakovaně porušoval veřejný pořádek a opakovaně mu bylo uloženo správní vyhoštění. Též si v minulosti změnil příjmení, aby uložený zákaz vstupu obešel. Nyní se též pokusil vědomě neoprávněně vstoupit na území a pokud by mu nebyl odepřen vstup, pokračoval by v porušování veřejného pořádku i na území. Žádost o mezinárodní ochranu podal účelově až poté, co se mu nepodařilo vstoupit na území.
17. Soud v první řadě uvádí, že neobstojí závěr žalovaného, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu účelově poté, co nevyšel jeho pokus dostat se na území. Jak vyplývá z judikatury správních soudů, za zbytečnou prodlevu s podáním žádosti o mezinárodní

ochranu obecně nelze považovat situaci, kdy žalobce požádá o mezinárodní ochranu několik hodin poté, co mu je policií odepřen vstup na území. Cizinec není povinen projevit vůli podat žádost o mezinárodní ochranu ihned při pasové kontrole (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37, odst. 32–34). Čili, i pokud by to bylo tak, jak tvrdí žalovaný, tedy že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na letišti až poté, co neúspěšně absolvoval pasovou kontrolu, není to dostatečný důkaz účelovosti žádosti.

18. V nyní posuzované věci žalobce v žalobě navíc namítá, že předem připravenou, vytištěnou žádost o mezinárodní ochranu předložil policistovi bezprostředně po přiletu spolu se svým cestovním pasem ještě předtím, než mu byl odepřen vstup na území. Tuto verzi přinejmenším nezpochybňuje obsah správního spisu, neboť z něj vyplývá, že pravidelný přilet linky, kterou žalobce přicestoval, je v 7:20, žalobce byl kontrolován v 8:15, žádost o mezinárodní ochranu podal v 8:20 a vstup na území mu byl odepřen až poté v 8:25 (viz výsledek šetření zpracovaný pro OAMP). Žalovaný ve vyjádření k žalobě verzi žalobce o podání mezinárodní ochrany ještě před prověřením příslušných evidencí nijak nezpochybnil a nevyvracel. Soud tak nemá za to, že by závěr žalovaného o tom, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co jeho pokus dostat se na území ČR nevyšel (str. 3 napadeného rozhodnutí), měl dostatečnou oporu ve správním spise.
19. Soud tak konstatuje, že okolnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu na letišti nepodporují závěr žalovaného o účelovosti tohoto kroku ze strany žalobce. Žalobce při pasové kontrole předložil právě (tj. nepadělané) cestovní doklady, znějícím na příjmení H., na které mu bylo uloženo aktuálně platné vyhoštění. Z ničeho nevyplývá, že se žalobce snažil projít pasovou kontrolu s vidinou toho, že se snad na uložený a platný zákaz vstupu z nějakého důvodu nepříjde, jak věc prezentoval žalovaný.
20. Konečně soud k otázce účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu dodává, že žalobce přichází z Ukrajiny, kde probíhá válečný konflikt, a z tohoto důvodu tvrdí obavy o život v zemi původu jakožto důvod pro její podání. Aniž by soud předjímal samotné posouzení jeho žádosti, těžko lze i z tohoto hlediska považovat podanou žádost za čistě účelový krok.
21. Dále je třeba odmítnout konstatování žalovaného, že z protokolů vyplývá, že poté, co byl žalobce poprvé vyhoštěn, tak si změnil na Ukrajině příjmení, aby uložený zákaz vstupu obešel. Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho příjmení je H., jeho rodné příjmení je M. a manželka se jmenuje H.. Při pohovoru o žádosti žalobce k dotazu pracovníka žalovaného uvedl, že si příjmení změnil asi v roce 2005, a to „protože jsem tady měl vyhoštění. Sice jsem ho tehdy dostal jen na rok, ale i potom mi odmítali žádosti o vízum, měl jsem záznam, tak jsem nemohl dostat vízum. Tak jsem si změnil příjmení. Dělalo to tak hodně Ukrajinců“.
22. Z této odpovědi nevyplývá, že by si žalobce změnil příjmení, aby zákaz vstupu obešel. Žalobce toto ve své odpovědi neuvedl. Ale zjevně měl (ať už důvodně či nedůvodně) za to, že i poté, co mu roční zákaz vstupu vypršel, tak jeho následné žádosti o víza byly zamítány proto, že mu bylo v minulosti uloženo vyhoštění. Z ničeho ale nevyplývá, že by toto dřívější vyhoštění nerespektoval a pokusil se dříve uložený zákaz vstupu obejít, jak z předmětné odpovědi vyvodil žalovaný. Stejně tak z ničeho nevyplývá, že by se doposud pokusil nějak porušit aktuálně platné vyhoštění a s ním spojený zákaz vstupu do roku 2026. Vyhoštění mu

bylo uděleno na jméno H. a při pasové kontrole předložil pravý cestovní doklad znějící na tuto jméno. Z toho nevyplývá, že se pokusil změnu příjmení učiněnou v roce 2005 nyní nějak využít k obejití aktuálně platného vyhoštění a zákazu vstupu. Naopak pro úplnost lze dodat, že ze žalobcem předloženého usnesení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 2. 2024 plyne, že žalobce po uložení tohoto vyhoštění dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí.

23. Zůstává tak nesporný záznam v SIS plynoucí z uložení vyhoštění v roce 2021. Ani ten však bez dalších přidružených okolností nepostačuje pro závěr o žalobci jakožto hrozbě pro veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, jak dokládají rozsudky zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2024, č. j. 56 A 17/2023-28, a ze dne 13. 3. 2024, č. j. 42 A 1/2024-36.
24. V této souvislosti soud podotýká, že aktuální ani zmíněné dřívější rozhodnutí o vyhoštění nejsou založena ve správním spise, potažmo ani nijak blíže rozebrána v napadeném rozhodnutí. Přitom, jak plyne z výše rekapitulované judikatury, pro závěr o ohrožení veřejného pořádku je potřeba se zabývat individuálním chováním žalobce. Pro řádné posouzení je tak relevantní nejen samotný fakt, že žalobci bylo uloženo vyhoštění, ale zejména konkrétní okolnosti, které k jeho uložení vedly, protože ty charakterizují jeho jednání v minulosti, z něhož lze do určité míry usuzovat na jeho chování budoucí. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí pouze lapidárně konstatoval, že žalobce v minulosti opakovaně porušoval veřejný pořádek a opakovaně mu za to bylo uloženo vyhoštění a zákaz vstupu. Až vlastně teprve sám žalobce v žalobě uvedl, že důvodem pro uložení aktuálního vyhoštění byl jeho neoprávněný pobyt na území od roku 2010 do roku 2020.
25. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvádí, že ani vyjádření žalobce nesvědčí o tom, že by nyní hodlal své zákonné povinnosti respektovat. Žalovaný však nespecifikuje, jaké vyjádření žalobce má na mysli. Soud žádné takové vyjádření, z něhož by se dalo dovozovat, že žalobce hodlá porušovat právní předpisy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, který se zabýval vyjádřením cizince, že v případě povolení vstupu bude pokračovat do jiné země za účelem práce, přestože k tomu nebyl oprávněn) ve správním spise nenalezl.
26. Soud také souhlasí s žalobcem v tom, že žalovaný nespecifikuje, v jakém protiprávním jednání by žalobce v případě povolení vstupu pokračoval (což navazuje na to, že v napadeném rozhodnutí není vlastně ani konkrétně popsáno, jak měl žalobce opakovaně porušovat veřejný pořádek v minulosti). Z ničeho nevyplývá, že by se žalobce v minulosti dopustil například trestné činnosti, v které by v případě vstupu pokračoval. Vyhoštění mu byla patrně uložena vždy výlučně v souvislosti s porušením pobytových pravidel. Pokud mu však bude povolen vstup, bude na území po dobu řízení o mezinárodní ochraně legálně, a tudíž není zcela zřejmé, v čemž přesně by žalobce při povolení vstupu pokračoval. Nabízí se samozřejmě argumentace, že by žalobce případné zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu nerespektoval a zůstal by zde bez pobytového titulu i po skončení tohoto řízení, nicméně bylo povinností žalovaného, aby případné úvahy tímto směrem v napadeném rozhodnutí konkretizoval. Navíc stávající skutková zjištění svědčí závěru, že žalobce respektoval obě uložená správní vyhoštění a stejně tak z obsahu spisu ani napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by na území ČR zůstal nelegálně po skončení řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Jinými slovy, byť v minulosti nepochybně porušil pobytová pravidla, vydaná

správní rozhodnutí vždy respektoval. Tím spíše měl žalovaný podrobněji vysvětlit též závěr o neúčinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

27. Soud tak uzavírá, že z výše uvedených důvodů nemohou závěry žalovaného o naplnění podmínek pro odeprání vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu obstát.

Závěr a náklady řízení

28. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). O vrácení věci žalovanému soud nerozhodoval, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 73 odst. 5 věta první zákona o azylu), tudíž zde po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36, odst. 34–35).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce žádné náklady nevynaložil, neboť je ze zákona osvobozený od soudních poplatků a je zastoupený právnickou osobou podle § 35 odst. 5 s. ř. s. poskytující právní pomoc uprchlíkům nebo cizincům. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. má přitom právo na odměnu za zastupování účastníka v řízení před správním soudem pouze advokát, notář, daňový poradce či patentový zástupce (rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014-60). Žalobce ostatně náhradu nákladů nepožadoval a ani je nevyčíslil. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. června 2024

Karel Ulík, v. r.
samosoudce